

Roc Casagran

L'AMOR FORA DE MAPA

GUIA DE LECTURA
a càrrec de Sebastià Bennasar

SEMBRA

Roc Casagran

L'AMOR FORA DE MAPA

Ed. Sembra Llibres, 2016

ISBN 978-84-943736-9-5

Apartat de correus 8
46740 Carcaixent (Ribera Alta)
sembra@seibrallibres.com
www.seibrallibres.com

GUIA DE LECTURA

A càrrec de Sebastià Bennasar

Coordinator: Xavi Sarrià

Maquetació: Mineral Gràfics | www.mineralgrafics.com

L'AUTOR

ROC CASAGRAN I CASAÑAS (Sabadell, 1980) és professor i escriptor. Ha publicat els llibres de poemes *Els carrers de les fàbriques* (Premi Martí Dot, Viena, 2002), *Trènnicament trennificats* (Emboscall, 2005), *Després de Sarajevo* (Premi Miquel Àngel Riera, Sa Nostra, 2005) i *L'ombra queixalada* (Premi de Poesia Parc Taulí 2010, Pagès Editors). Conjuntament amb Oleguer Presas va escriure *Camí d'Ítaca* (Mina, 2006), i també és l'autor de les novel·les *Austràlia* (Premi Pin i Soler 2007, Columna), *Un ós panda al pas zebra* (Columna, 2011) i *Ara que estem junts* (Columna, 2012). El juny del 2015 va publicar una adaptació del *Llibre de les bèsties*, de Ramon Llull, amb il·lustracions d'Aitana Carrasco i editada per Sembra Llibres.

El febrer del 2016 va publicar la novel·la *L'amor fora de mapa*, que també inclou una sèrie de poemes. Borja Penalba i Mireia Vives han portat aquests versos al seu terreny i els han convertit en cançons, aplegades en un disc que porta el mateix nom. També és un dels 12 autors que ha coescrit el llibre *Gira Barcelona* (Editorial Comanegra, setembre del 2016).

Ha col·laborat esporàdicament amb diversos mitjans de comunicació (*Ordint la trama*, *El Punt*, *Ara*, *La Directa*, *Catalunya Ràdio*, *Ràdio Castellar*, *Ràdio Sabadell*...). Actualment escriu articles d'opinió cada dilluns al portal *Fotlipou*, cada dos dimarts a *Nació Digital*, participa a les tertúlies d'*El Matí* de *Catalunya Ràdio* de Mònica Terribas, i forma part de la secció "Els sofistes" d'*El Suplement* de *Catalunya Ràdio* de Ricard Ustrell. Ha estat el guionista de la sèrie a la ràdio *Amb mal peu*, que s'emet des del setembre del 2016 els dissabtes a les 12 del migdia a *El Suplement* de *Catalunya Ràdio*. Fa recitals de poesia arreu del país, de vegades sol, de vegades acompanyat d'altres poetes, alguns cops al costat del cantautor Cesk Freixas, últimament amb Borja Penalba i Mireia Vives en l'espectacle *L'amor fora de mapa*. I viu. Sobretot viu.

SINOPSI

Després de trencar una llarga relació en un hotel d'Alacant, el Llull caurà en una espiral que l'obligarà a plantejar-se el sentit de la vida que l'envolta. Però, sobretot, a valorar les tres potes en què s'ha sustentat la seva fràgil estabilitat emocional: la Clàudia, l'activista social que s'enfronta als seus traumes amb fugides endavant; l'Eldar, el guitarrista d'origen bosnià que es guanya la vida en una funerària; i la poesia, l'arma amb què el Llull dispara contra els seus fantasmes.

Amb la sensibilitat i l'habilitat que el caracteritza, Roc Casagran, una de les veus amb més projecció de les nostres lletres, ens ofereix en aquesta esplèndida novel·la un univers ple de bellesa i angoixa, d'atracció i prohibició, d'autenticitat i desconcert. Un laberint afectiu embolcallat de versos i cançons en què les pors i els desitjos més íntims són les brúixoles de tres ànimes de trenta-i-pocs anys que tracten de sobreviure a les crisis que minen els temps actuals.

1

ROC CASAGRAN A TRAVÉS DE LES SEVES PARAULES

Hem llegit algunes entrevistes a l'autor, més recents i més antigues, i hem seleccionat aquestes preguntes i respostes per poder copsar-lo una mica millor. Cada pregunta i resposta prové d'una entrevista diferent.

L'acció passa a Alacant, a Sabadell, a Prada de Conflent, a Barcelona... Amb això reivindiques un mapa concret d'aquest país?

Sí, és absolutament voluntari. Tinc la sensació que de vegades ens hem omplert la boca de proclames amb eslògans i banderes i que, segurament, el país de veritat —pels que creiem que el país no s'acaba al riu Sénia— es treballa des de baix, amb el dia a dia, amb el contacte humà i amb la normalitat de parlar d'uns fets que succeixen a Benicarló o a Dénia o a sa Pobla o a Perpinyà. M'agradaria que arribés un dia que això no fos notícia, però encara ho és; en sóc conscient i ho reivindico...

L'amor fora de mapa qüestiona la manera com estimem... Què no fem bé?

Moltes vegades ens organitzem socialment per pura inèrcia o per allò de “sempre s'ha fet així” o “tothom ho fa d'aquesta manera” o “és més còmode”. La novel·la qüestiona com ens organitzem quan ens estimem. Sortir d'aquesta normalitat implica una lluita que és complicada. Vull plantejar si és normal que siguem monògams, si és normal que suposadament hàgim d'estar tota la vida amb la mateixa parella o si és aquesta inèrcia que ens porta al conformisme. Quan no hi ha xarxa, tenim por. Aquesta xarxa és l'organització social que tenim establerta des de fa temps. De vegades està bé plantejar-se perquè fem les coses, tant amb les relacions de parella com en qualsevol altre àmbit. Quan entres a treballar en una empresa, per exemple, acceptes la forma com s'organitza, però no hauria de ser sempre així.

El que sí que és una constant en la teva obra és un clar compromís social i nacional. Pots entendre la literatura deslligada d'aquests valors?

A mi em costa. Jo respecto totalment aquells qui opten per fer una literatura despolititzada però per a mi és molt difícil. Igual que és molt difícil viure sense estar polititzat. En el moment en què et poses a reflectir el món hi apareixen termes polítics i de denúncia social. I aquests termes em surten d'una manera natural, no són buscats, és la meua manera de ser. És també una manera de transmetre un missatge, d'arribar a la gent

i de deixar unes idees que jo defenso i que m'agradaria que altra gent les compartís.

Els errors històrics es repeteixen?

Sí. I no és un tòpic. El que em va acabar d'empènyer a parlar sobre els camps de concentració on es van tancar republicans catalans i espanyols és l'existència dels Centres d'Internament per a Estrangers (al nostre país n'hi ha a Barcelona i a València), perquè vaig adonar-me que eren dues cares de la mateixa moneda, amb una setantena d'anys de distància.

El llibre (*L'amor fora de mapa*) juga molt amb el simbolisme, de manera recurrent, com ara podria ser el tema de les tres potes o el dels camins traçats i recorreguts.

És la meua manera d'escriure. En el fons, a mi m'agrada la poesia, i d'això va la poesia. El llibre és escrit en prosa i totes aquestes coses van sortint. M'imagino el món de forma simbòlica, i aquest és un element que descriu molt la meua manera d'escriure. M'agraden molt els simbolismes davant de la practicitat que defensen els altres. Per això enterrem les persones en cementiris i ens agrada poder anar a parlar amb elles, per exemple, o quan tenim problemes diem que "estem en un túnel". Vivim envoltats de símbols. Són constants en el nostre dia a dia.

QUÈ EN DIU LA CRÍTICA?

"De fet, segur que la novel·la atrapa el lector, que es pot permetre el luxe de dir que es llegeix i escolta —i per tant, sent— una novel·la. Tot un regal, per tant, per a qui la tingui entre mans".

ALBERT VENTURA. *Núvol*

"Però de fons, rere aquest protagonista depressiu, melangiós, les històries de l'Eldar i la Clàudia i el drama central de la trama, hi ha aquells detalls que fan la delícia del lector lletraferit. Com quan una peli de Disney diverteix també els adults, que hi troben més quès que els nens, tot i que tots s'empassin el mateix. En Roc Casagran no és cap poeta perdut, no és un escriptor casual, no escriu amb descuit autèntic. El protagonista no es diu pas Llull en va. No, si el nom l'hi posa el mateix autor que ha versionat l'obra de Ramon Llull al *Llibre de les bèsties. A través de Roc Casagran*. Ningú no cita, com qui no vol la cosa, Paul Valéry. Ni construeix Torres d'Ivori, justament Torres d'Ivori, als lavabos. Mentre enceta cada capítol amb poesia quotidiana: cites de les frases més corrents d'una peixatera, un pare, una prostituta. Tot té un aire casual, sí, tot és molt del món corrent. Però hi ha poemes que rimen en ABBACC. Els lectors acostumats, Roc, detecten de seguida la rima clàssica d'un final de sonet, encara que estigui en tres grups de sis versos ben exactes".

RAQUEL M. MARTÍNEZ. *La columna.cat*

"Amb aquest nou treball, Casagran aconsegueix fer un retrat de la generació de què forma part i de les inseguretats que la caracteritzen. Adults que no renuncien a ser joves, però que s'adonen que l'edat madura no era allò que els havien explicat. O que potser no volen que ho siga, perquè creuen que poden viure d'una manera diferent, sense renunciar a res".

LA VANGUARDIA

"Amb una prosa brillant, en Roc aconsegueix endinsar-nos en els racons més íntims d'en Llull, la Clàudia i l'Eldar, els tres protagonistes d'aquesta història d'amor i d'amistat, d'amistat i d'amor. La veu narradora principal, però, és la d'en Llull, un jove que ronda la trentena i que pateix un desengany amorós, un jove que necessita per viure poder comptar amb un tamboret estable, amb un tamboret per asseure-s'hi i pensar i parlar, tal com pensa i reflexiona en diferents vàters, descrits en el llibre amb relació al moment en què viu. El tamboret s'ha d'aguantar i, si li falla una de les potes (l'amor de la Clàudia, l'amistat de l'Elnar, la poesia i la paroxetina, el medicament que l'ajuda en el seu equilibri emocional) la seva vida es desequilibra sense remei".

MARTA ROCAFORT. *Diari Maresme*

1

ROC CASAGRAN A TRAVÉS DE LES SEVES PARAULES

Llegim poca poesia?

Sí, jo crec que llegim poca poesia i és un fet estrany. De fet en els actes més importants de les nostres vides, actes socials, la poesia hi és present. En un enterrament és molt habitual que es recitin poemes o que n'hi hagi al recordatori i en canvi quan anem a una llibreria ni ens passa pel cap anar a buscar un llibre de poemes. Evidentment hi ha tota una feina de gent que avui en dia fa de rapsode, que està portant els poemes als bars, els hi està donant vitalitat i crec que encara hi ha molt camí per recórrer. I una de les maneres d'intentar que la poesia es normalitzi i entri en les nostres vides és a través d'altres mitjans que no siguin estrictament un llibre de poesia, i això pot ser en una novel·la o en aquest cas en un disc.

Una de les coses que has dit en entrevistes recents pre-Sant Jordi és que perceps la literatura com una eina de transformació social, però que molts cops aquesta transformació social comença per una transformació íntima. Quina idea de transformació íntima hi ha a *L'amor fora de mapa*?

En el fons, un dels plantejaments vitals que es fa en Llull, el protagonista de *L'amor fora de mapa*, és com vivim les relacions personals. Aquesta és una de les meves dèries o un dels meus dubtes existencials: molts cops quan parlem de transformar la societat parlem dels cercles de poder, dels llocs on es prenen les decisions, sabem que cal canviar els de dalt però tot comença per una transformació des de baix. Em sembla que la primera transformació és amb nosaltres mateixos, saber si aquelles coses que només ens atenyen a nosaltres mateixos les vivim com volem o com ens toca. O per inèrcia. I el Llull es planteja si les relacions de parella o d'amistat són les que desitgem i ens fan sentir bé amb nosaltres mateixos o si no fem més que reproduir els esquemes i les maneres de fer de generacions anteriors.

2 PROPOSTES DE LECTURA FORMALS I TÈCNIQUES

2.1 Des del primer moment la novel·la s'adreça a uns suposats interlocutors en segona persona. **Aquesta segona persona, poc habitual en narrativa, quina sensació us genera com a lectors?**

*Aquí el que s'espera és que es pugui fer una reflexió sobre les veus narratives incidint en el caràcter testimonial de la primera persona –molt emprada, per exemple, en la novel·la negra o en la confessional–; en el caràcter més convencional de la tercera persona, que és la fórmula emprada majoritàriament en les obres narratives i sobretot una reflexió sobre aquesta segona persona com a possibilitat de trencament de la barrera entre llibre i lector, que causa una gran inquietud en el lector de narrativa però que, per exemple, és bastant freqüent en poesia.

2.2 La inclusió dels poemes del Llull al mig de la novel·la, quin paper creieu que juguen en el conjunt de l'obra? Us agraden aquests textos? Hi veieu una evolució entre els primers i els del final del llibre? Sou lectors més o manco habituals de poesia? En un altre ordre de coses i atesa la possibilitat de poder escoltar els textos cantats, **quina sensació us produeix el pas d'un format a l'altre?**

*Tot i que les respostes poden ser molt variades, cal fer veure que potser hi ha una certa major elaboració en els poemes de la segona meitat del llibre i més profunditat i fosc, hi ha una evolució. També cal veure com guanyen els poemes amb la sonoritat i amb la musicalitat.

2.3 Com no podia ser d'altra manera, tota novel·la implica un procés d'elecció d'una tècnica per a ser narrada. En aquesta ocasió, en Roc Casagran ha escollit la fragmentarietat dins el conjunt més gran dels capítols. **Com valoreu aquesta estructura fragmentària que permet anar saltant una mica de tema en tema, us ha molestat o us ha agradat? Heu gaudit més o menys de la lectura per aquesta elecció tècnica?**

*En aquest cas no hi ha suggeriment de resposta ni inducció, cada lector és un món.

2.4 En el fragment que discorre entre les pàgines 106 i 107 el narrador usa tot un seguit de frases interrogatives per construir tota l'argumentació i per arribar a un final en què fa una única afirmació: *"La vida és una pregunta"* per acte seguit passar a qüestionar-la amb una altra pregunta: *"La vida és una pregunta?"*. **Aquesta acumulació de frases interrogatives, les considereu que són un bon element per definir els trets psicològics del personatge del Llull?**

*Per descomptat cada lector és un món i pot decidir per si mateix la resposta, però se'ls hauria de fer veure que si en Llull és un personatge insegur i cagadubtes, aquest fragment amb tot d'interrogants el defineix molt bé. La reflexió, a més a més, pot servir per introduir alguns aspectes tant sobre la caracterització dels personatges –per exemple, què és millor, descriure'ls o mostrar-los, què en sabem realment dels personatges de la novel·la?– com sobre el tipus de personatges, plans o rodons, essent el Llull clarament rodó i l'Eldar bastant més pla, que gairebé no evoluciona.

2 PROPOSTES DE LECTURA FORMALS I TÈCNIQUES

2.5 La novel·la està carregada de símbols, d'al·legories de possibilitats. Així, per exemple, trobem la fixació malaltissa de l'Eldar i del Llull pels turmells de les noies i per extensió per les cames. El turmell, un dels punts més febles i a la vegada més importants del cos, la base sobre la que s'edifica tota l'arquitectura humana. També hi ha, és clar, les flors i els cementiris, aquesta presència constant de la mort. Els poemes del Llull. La caixeta buida que guarda l'Eldar. **Com creieu que funciona l'univers simbòlic de la novel·la? Els turmells i l'amor sensual que se'n desprèn ens anuncien alguna cosa que vindrà, com també l'anuncien els cementiris, les flors i la caixeta buida?**

*L'objectiu de la reflexió és veure fins a quin punt el llibre està treballat poèticament més enllà de la inclusió dels poemes del Llull. Hi ha tot un seguit d'imatges molt colpidores que van creant un imaginari de la novel·la.

2.6 L'amor i la sexualitat amb la Clàudia és, tant en la rememoració que en fa en Llull com en les converses espiades, un amor molt físic que a poc a poc es va apai-vagant i convertint en més rutinari, en una tendresa de parella consolidada. Després, veiem com aquest sexe és més pausat i tendre en una fase més avançada de la història. **Com creieu que juga l'autor amb la dosifi-cació de la informació en aquest punt del llibre i en molts d'altres? Intensifica la novel·la el mante-niment de totes aquestes intrigues i punts d'interès d'una trama aparentment senzilla?**

*La dosificació de la informació i com aquesta es presenta és una de les claus essencials de la narra-tiva contemporània, correspondria amb el que en cinematografia anomenaríem el muntatge. Els salts temporals –analepsis i prolepsis– i aquesta dosifi-cació de la informació són dos dels elements de modernitat del llibre. En aquest sentit hi ha com-paratives molt fàcils de fer, com per exemple amb el cinema de Tarantino i especialment amb *Pulp Fiction*, on la pel·lícula es presenta fragmentada i a salts i només la visualització completa i el treball de l'espectador acaben de lligar-la del tot, com en el llibre del Roc Casagran.

2.7 Dos aspectes més també criden l'atenció des del punt de vista formal. D'una banda el recurs a un cert ci-nisme escatològic amb la inclusió de totes les escenes que passen als vàters; de l'altra un punt d'humor negre, especialment reflectit en els acudits que fan el Llull i la Clàudia. **Quina sensació us provoquen?**

*La resposta és totalment lliure, però s'ha de parlar ni que sigui breument de l'humor com a element que permet l'assumpció d'una lectura tan dura en alguns fragments, com la vàlvula de sortida que permet al lector respirar.

3

PROPOSTES DE LECTURA DE CONTINGUT

3.1 La història de la literatura és plena de reflexions sobre els cementiris com a espai literari, com a plasmació del lligam entre la vida i la mort. Escenaris en obres de terror –des de les més clàssiques, fins a les més contemporànies–, espais per al plany en moltes obres poètiques i fins i tot imatge icònica en algun film, els cementiris estan ben associats al nostre imaginari. En canvi, els lavabos, els vàters, aquest espai d'intimitat, no ho són gens. En el llibre de Casagran en són els grans protagonistes que obren cada un dels capítols. **Fins a quin punt us ha sorprès la presència d'aquest element en la novel·la i encara més en una obra que parla tant de sentiments com és aquesta?**

*Evidentment, no hi ha cap mena de proposta formal de resposta, però sí que s'hauria d'alertar del fet que no hi ha temes menors en la literatura i que qualsevol espai és susceptible d'aparèixer en una obra sempre i quan es faci la feina de crear prou literatura al voltant i sempre i quan estigui justificat en l'obra, i no simplement per intentar allò clàssic d'*épater...*

3.2 El llibre està ple de frases demolidores, de les que fan pensar, com per exemple aquesta: “*Quan estem tristos, plorem, però quan estem contents, què fem? Deu ser que hi ha cops que no sabem expressar l'alegria*” (pàgina 29). **Us hi heu parat mai a reflexionar-hi? Què fem quan estem contents?**

*Si aquesta lectura es fa una aula, la resposta a aquesta pregunta pot ser un fantàstic tema de proposta d'escriptura, una reflexió sobre com expressem l'alegria.

3.3 La guerra de Bòsnia –i especialment el capítol del setge de Sarajevo– és un tema recurrent en l'obra del Roc Casagran. En aquesta ocasió també hi és de forma molt nítida i present en la vida de l'Eldar i les vicissituds que li passen. El mateix any en què a dues hores d'avió esclatava el somni multicultural, multireligiós i multiètnic dels Balcans, a Barcelona se celebraven “*les millors olímpiques del món*”, en paraules del llavors president del comitè Olímpic Internacional i antic falangista, José Antonio Samaranch. **Què en recordeu d'aquella guerra al cor d'Europa només 45 anys després de l'acabament de la II Guerra Mundial? Com us va afectar? I literàriament, com funciona en el conjunt del text?**

*Tot i que la resposta és molt oberta i múltiple, evidentment s'ha de fer notar el contrast entre la devastació absoluta i real que suposa la guerra per a l'Eldar, en comparació al relatiu terrabastall que suposa la desfeta existencial del Llull.

En aquest sentit us proposem la lectura de la crònica de l'**Enric Juliana** sobre l'home que va ordenar la destrucció de la Biblioteca de Sarajevo i del que suposa l'intent d'eliminar tota mena de símbols d'una cultura, una lectura complementària que pot suscitar un debat molt interessant:

<http://www.lavanguardia.com/politica/20140518/54408044118/hombre-incendio-biblioteca-sarajevo-enric-juliana.html>

3

PROPOSTES DE LECTURA
DE CONTINGUT

3.4 La mort pren presència al llibre d'una manera molt més propera quan s'hi parla de suïcidi. El suïcidi és una de les grans xacres de la nostra societat contemporània i ha augmentat de forma molt notable en els darrers anys com a conseqüència directa de la crisi econòmica, però en canvi no se'n parla gairebé gens. També hi ha un percentatge molt gran de suïcidis entre adolescents i joves. **Com us ha afectat trobar-vos la confessió del Llull al mig de la narració?**

3.5 La primera paraula que pronuncia l'Eldar en català és gràcies. **En sabem prou de dir gràcies avui en dia? Ho fem sovint o ha quedat reduït a una simple expressió quotidiana sense sentit –fins i tot substituïble per fórmules importades com el merci que tant sovinteja o fins i tot el thanks que es fa servir habitualment al Whatsapp? Ens fa por expressar sentiments com l'agraïment?**

3.6 Sense deixar de banda el personatge de l'Eldar i el conflicte de Bòsnia, ens trobem amb una referència a la matança de Srebrenica i a la impossibilitat d'enterrar als morts i de poder plorar-los per la confusió dels cossos. Però sabem exactament què hi va passar? I quin paper varen jugar-hi els cascs blaus neerlandesos?

*Per tenir més elements de reflexió és molt interessant la lectura d'aquesta crònica:

<http://www.lavanguardia.com/internacional/20130711/54377441268/bosnia-entierra-mas-muertos-masacre-srebrenica.html>

3.7 La novel·la també és una gran reflexió sobre l'amor i les seves possibilitats. Tot i això, un cop més és l'Eldar l'autor de la frase demolidora: *"L'amor de veritat deu ser això: un amor altruista. Jo vull que el meu fill estigui bé, i aquí hi està, encara que jo no pugui compartir la seva felicitat"*. **La frase ens obliga a reflexionar sobre les relacions entre pares i fills i les seves múltiples possibilitats, però també a reflexionar sobre els models de relacions de parella actuals i què comporta això de cara a unes noves maneres de concebre la paternitat i la maternitat.**

3.8 El Lull assegura (pàgina 137) que la Clàudia va afirmar un cop que *“La gràcia de la vida és que hi ha mort. Si no hi hagués el risc de morir, si fóssim eterns, l’aventura seria avorridíssima”*. Un altre cop ens trobem amb una altra de les sentències demolidores del llibre, però potser val la pena que ens hi parem un moment. En una època en què sembla que estem buscant contínuament allargar la vida dels humans –cap aquí van molts dels descobriments i avenços mèdics que es fan– potser sembla que ens estam ocupant poc de com viure plenament aquesta vida, una altra de les preocupacions que es palesa en el llibre. **En aquest sentit, la Clàudia, amb les seves implicacions en constants moviments socials, potser és qui busca no només que la vida sigui llarga, sinó que també tingui un sentit. Què en penseu?**

3.9 Evidentment, aquesta és una novel·la que pren partit, una novel·la que es posiciona sobre el món on transcorre, tal com palesa el fragment següent (pàgina 199): *“Quan ens fem grans els de la nostra generació? Quan trenquem realment el cordó umbilical?”*, referint-se a la relació amb els pares, però extrapolable a moltes altres coses. **Us agrada trobar-vos amb escriptors que es posicionen (d'altra banda una tradició molt antiga com palesen les obres dels escriptors engagés francesos ja des del segle XIX cap endavant)?**

4

PROPOSTES LECTURA METALITERÀRIES

4.1 La literatura i la reflexió al voltant del món de l'art de l'escriptura són presents al llarg de la novel·la. A la pàgina 19 en Llull afirma: “*Jo escric. Voler escriure és no conformar-se, no trobes?*”. **Què en penseu al respecte? L'escriptura és una postura de rebel·lió enfront del món que ens envolta?**

4.2 El Llull es presenta tot sovint com a poeta i fa nombroses reflexions al voltant de l'ofici / art d'escriure. **Les compartiu? Quina visió creieu que dóna del poeta com a tal? Quin paper creieu que juga la poesia en el conjunt de la novel·la?**

NOTA FINAL

Com hem vist en els 18 elements que hem seleccionat per fixar-nos com a aspectes que poden contribuir a fer més rica la lectura, no hem inclòs una proposta concreta d'exercicis per treballar. Això respon a dos motius: en primer lloc a la possibilitat de fer una proposta de lectura, una guia, que serveixi tant per a lectors adults com per a joves. En segon lloc perquè si finalment aquest llibre es llegeix a l'aula, a partir dels 18 temes de reflexió proposats, cada docent pot treballar els aspectes que més li interessin i des del

punt de vista que vulgui fer-ho i amb la tipologia d'exercicis que decideixi més adequat per al seu grup humà. El nostre objectiu ha estat mostrar que *L'amor fora de mapa* és un llibre polièdric, tant formalment com des del punt de vista del contingut, que esdevé una molt bona eina per a una lectura participativa en tots els nivells. En aquest sentit, les indicacions que es proposen al final de cada un dels aspectes assenyalats –quan n'hi ha– són això, simplement indicacions i ajudes per poder treure'n un millor profit.

Roc Casagran
L'AMOR FORA DE MAPA

GUIA DE LECTURA
Sebastià Bennasar

Apartat de correus 8
46740 Carcaixent (Ribera Alta)
sembra@sembrallibres.com
www.sembrallibres.com